Napsal uživatel Robert Čapek - Farář
Pátek, 30 Květen 2008 03:00

Byla neděle večer. Rychlík drncal po kolejích jako splašený hříbě a nárazníky do sebe bouchaly s drásavým prásk-prásk-prásk, který nám dělalo z plotýnek molitanovou drť. Za oknem se občas mihly osvětlený baráky vesnickýho nádraží, kterým jsme prosvištěli jako tornádo. V přihrádkách nad hlavama se nám tísnily usárny, kytary, basa a mandolína. Polehávali jsme na lavicích, Irka chroustala slaný tyčinky. Talián popíjel lahvovýho Votroka a Jarda s Indiánkou poslouchali kazeťák, kterej stál na stolku a ze kterýho břeskně vyhrávala Pantera.
Cožeee? Kytary, mandolína, basa a kazeťák? A k tomu metal? Takhle že se jezdí z vandru? No to snad ne!?
No... to bylo totiž tak.
Jeli jsme z Horního Jeleního, kde jsme se zúčastnili chvalně známýho Festivalu trampský písně. Na tenhle koncert jsme se moc těšili - člověku se hned tak nepřinatrefí hrát na jedněch prknech dejme tomu s Červánkama. Mířili jsme tam s opimismem a už jsme se těšili, jak že to tam rozsvítíme. Což se nám ostatně povedlo, i když trochu jinak, než jsme mysleli.
Naše nebetyčná blamáge nespočívala ani tak v tom, že bysme hráli nějak extra špatně (popravdě řečno jsme vždycky krákorali jako havrani), ale v tom, že Jarda chtěl mít celej koncert nahranej na kazetě - to prej, aby byl vidět ten propastnej rozdíl mezi náma a těma ostatníma - a vzal s sebou svůj Philips (Philips - jiný zážitek!) o výkonu zhruba 120W. Těsně před započetím koncertu se obrátil s důvěrou a strojem v ruce na starýčkýho, fousatýho a solidně vyhlížejícího trempíře v první řadě a poprosil ho, ať jen zmáčkne na začátku koncertu příslušnej knoflík a dál že už to půjde samo. Hráli jsme první, takže Jarda nemohl obsluhovat sám.
Kazeta, kterou pro tuto nahrávku použil, byla pečlivě vybraná a kvalitní. Jarda tvrdil, že se teda svý milovaný Pantery vzdá, neb už ji má stejně na kompaktu a je škoda, aby jen tak ležela.
Takže až potud bylo všechno v pořádku. Dozněla Vlajka, my vylezli na pódium, Jarda kejvnul na našeho nahrávače a ten se dopustil tří zásadních přehmatů. Ten první spočíval v tom, že vytáhl hlasitost na plnej céres. Druhá věc - místo nahrávání zmáčkl knoflík, kterým se kazeta začala přetáčet dopředu a poté, co si uvědomil svou chybu, završil to tím, že důrazně zmáčkl tračítko PLAY.
V téže chvíli zapracovalo už zmíněnejch stodvacet wattoušů a do sokolovny, ještě nábožně strnulý z Vlajky, se vyřinul drastickej, brutální a surovej nářez, kterej rázem celou prostoru proměnil v předpeklí. Celejch dvacet vteřin trvalo, než to někdo utnul. Mělo to grády. Starýčkýho trempíře, kterej to (když se to tak vezme) měl všechno na svědomí, málem trefil šlak a museli ho odnýst ze sokolovny na vzduch.
A do toho tísnivýho, hrůzyplný ticha, který po Panteře v sokolovně zůstalo, zavyl Jarda "Do prdele!" čímž tomu nasadil korunu. Na jeho prohlášení by nakonec nic až tak špatnýho nebylo, koneckonců to šlo od srdce, kdyby se neventiloval přímo do ozvučenýho mikrofonu.
Když jsme to později v hospodě rozebírali, tak ani já, ani Irka nebo Talián, natož pak Jarda, jsme nevěděli, jestli a jak vlastně jsme hráli. Indiánka, která to sledovala ze sálu, sice tvrdila, že to šlo a jestli prej si to nechceme střihnout ještě jednou. Přehlušilo ji hlasitý skřípění zubů. "Ale símtě, Járo," říkala a pohrávala si s vypitou štamprlí, "dyť to tak strašný nebylo." Jarda se zatvářil nešťastně a nepřítomným zrakem hleděl na prapříčinu toho všeho - na nahrávací mašinu, která stála vedle něj na stole. Poručil další rundu myslivců.
"Zatracenej Filips," zasyčel nenávistně.
Indiánka ho chlácholila: "Koneckonců, Svatojánský proudy umí každej, ale takhle zmrvit Dájo

nevolej, to se hned tak neslyší." Jarda na ni upřel pohled plnej nabroušenejch čepelí.
Atmosféra zhoustla. A v tý chvíli Irka, která si Jardovu mašinu prohlížela, zmáčkla PLAY.
Sto dvacet wattovejch koní vesele zaržálo hospodou. Kupodivu, nikomu se to nelíbilo. Naštěstí měli všichni úctu k technice, takže vykopli jenom nás. Philipse vynesli v náručí a složili ho venku vedle schodů.
Na to Jarda vstal, zažehl spartu, ďábelsky se uchechtl a povídá: "Ale že to byl nářez, co?"